

2.

“Đi Tìm Thời Gian Đã Mất”.

Sàigòn, thứ Bảy ngày 7/2/1976.

Đã mấy ngày rồi quay cuồng điên đảo quá nên chẳng ghi được gì vào Nhật ký. Đêm nay nằm ôn lại chuyện cũ, bật dậy ngồi viết vào quyển truyện của Trân Sa ngay.

Lúc ban tối, Lâm Đồng, cô học trò *violon*, tìm đến thăm, kể cho tôi nghe về cuộc gặp gỡ tại Dalat giữa nàng và người đàn ông năm cũ vài ngày trước đó. Những lời kể đã xoáy mạnh vào hồn tôi những vết cào đau đớn. Chắc rồi sẽ đi đến tận tử vì những chuyện như thế này thôi.

Tôi khó thể ghi ra cho trọn nỗi chán nản ghê gớm của mình hiện tại. Chỉ cảm nhận rằng, trong đời, tôi được hai người đàn ông nồng nàn yêu dấu, nhưng cả hai, *chẳng ai có đủ khả năng len lỏi vào tận sâu trong từng kẽ hở của những buồn phiền giữa trái tim tôi*. Chẳng ai làm khuây khỏa, kéo tôi lại đúng lúc trên cái vực thăm chênh vênh đầy những dầy vò điên đảo.

Người đàn ông năm xưa đang ở Dalat, có gia đình, địa vị âm nhạc xứng đáng trong chế độ mới. Nguyễn rồi sẽ có cả một tương lai sáng sủa, vợ con đầm ấm, cũng ngay trên vùng đất lạnh kia.

Còn tôi? Không thể nào nắm chắc được cái ngày mai của mình ra sao trong vòm trời Cộng Sản. Nghe như rơi hồng hoàn toàn xuống một cái hố sâu không đáy. Hai người đàn ông tạo nên trong cuộc đời tôi hai mối tình tuyệt diệu sao lại là những con người dửng dưng bỏ tôi lại với những muện phiền chồng chất trên vai.

Lạ một điều, hình ảnh người đàn ông năm xưa cứ chờn vờn trước mắt với nhiều cái cười giễu cợt. Tâm tư ngẫu lục, tôi tự hỏi: *“Có bao giờ anh nghĩ lại tôi với chút gì êm ái sau khi tôi đã già từ Dalat?”* Canh bài định mệnh, tôi từng thua một trận thất điên bát đảo từ tháng 4 năm ngoái. Nhưng phải đợi đến những lúc tuyệt vọng thế này mới buông tay mà nhận rằng *tôi đã tự phá sản tâm hồn mình một cách thâm thương*.

Nỗi đau khổ của Tì Bà Nữ chính ở chỗ nhớ nhưng hoài vọng một thời vàng son ở kinh đô chứ không phải khởi đi từ cuộc sống an lành bên anh chồng lái buôn giàu có. Nỗi đau khổ lớn nhất của tôi là không bao giờ còn được dịp sống thỏa thích cho cái đam mê âm nhạc dưới chế độ Cộng Sản hiện nay. Những điều này, làm sao có thể tỏ bày cho ai rõ?

Đạo về sau, những chiều bên Nguyễn, tôi thường bị rơi vào trạng thái lặng im thật khó hiểu. Ngẫm suy nhiều lúc, một điều quan trọng hiện ra trong óc: “*Cái khả năng say mê cuộc đời đã không còn tồn tại; khả năng suy nghĩ hay rung động hầu như cũng biến mất trọn kể từ ngày tôi bỏ Dalat ra đi, đầu tháng 5/1975.*”

Thêm một lẽ quan trọng khác ngày đêm tôi nghiền ngẫm: “Điều suốt đời tôi đi tìm không phải là Tình Yêu hay bất cứ thứ gì khác, mà chính là Nghệ Thuật.”

Năm xưa, từ Âm Nhạc, tôi đi vào đời người đàn ông ấy.

Giã từ anh, cũng chỉ “*Âm Nhạc bị mất đi*” mới dự phần chính yếu là nguyên nhân làm tan vỡ tấm tình tôi.

Cái đam mê đó, bây giờ, thời gian yêu Nguyễn, ***rõ ràng là không có đất thở***. Hiện tại này, tôi sống lêu bêu, trong tay không còn âm nhạc làm tựa điểm vững chắc. Tất cả mọi sinh hoạt nghệ thuật của chế độ cũ đều đã bị bóp chết. Một nhạc sĩ Miền Nam như tôi nếu muốn xin vào làm việc trong các cơ quan văn nghệ Cộng Sản, cũng không phải dễ. Ba đứa em gái bị buộc phải rời trường Nhạc. Truyền thống âm nhạc của gia đình bị bật tung gốc rễ. Đây là điều dày vò tôi hơn hết, đêm lại qua đêm.

Cuộc chuyện trò với Lâm Đồng đã đem cho tôi một kết quả vô cùng kỳ quái. Tôi chỉ muốn khóc. Loay hoay không biết làm gì để xoa dịu sự bất ổn trong nội tâm sâu kín.

Dù là đang yêu Nguyễn, đang hít thở cái không khí yêu đương hằng ngày trong ánh mắt nụ cười Nguyễn, nhưng sao vẫn nghe lòng buồn kỳ lạ. Đêm qua, tôi đưa tặng chàng quyển nhật ký viết trong quãng đời với anh Ngọc. Tôi không muốn giữ nó nữa, ít ra trong lúc này tâm tư khủng hoảng trầm trọng nhiều lúc...

Cũng hôm qua trong công viên quen thuộc, tôi tâm sự với Nguyễn:

“Trong Mãn đồn nén nhiều thứ, đúng hơn là những mặc cảm. Mãn tự thấy mình thừa thãi như một loại ký sinh trùng bám vào kẻ khác. Mỗi ngày, nhìn ba đứa em gái sống lại cái thời rực rỡ hằng ngày trước của mình, Mãn buồn lắm. Mãn muốn bỏ đi thật xa, nhưng làm sao được? Bây giờ đâu phải ngày xưa để mình có thể tự do hành xử mọi điều mình muốn. Tình thật, Mãn mất hết tất cả nghị lực tái tạo một tương lai nào khác. Vì vậy, rất nhiều khi, tư tưởng chết biến thành như một người bạn thiết, một phương tiện giải thoát mọi đau khổ cho Mãn.”

Lố bịch quá!

Nhưng gần như tôi muốn khóc khi nói ra với Nguyễn những điều ấy. Càng muốn khóc hơn khi *không thể nào tin được* rằng chàng hiểu rõ những nỗi chi ly điên loạn trong từng hốc nhỏ tâm tư tôi.

Và sáng nay, ý nghĩ mình thừa thãi quá trong gia đình, như một thứ ký sinh trùng sống bám, cũng được phô bày với Nguyễn. Tôi nói không muốn ăn cơm ở nhà Mẹ tôi nữa, nói đến sự ra đi để giết chết cái mặc cảm kia... Càng ngày tôi càng nói nhiều hơn với chàng những nỗi loạn cuồng trong nội tâm sâu kín.

Lâm Đồng kể:

“Anh Ngọc nói với em, chị là người rất tài hoa nhưng tâm hồn điên đảo quá!”

Một đêm kỳ quái! Tôi ngồi trước bàn viết, đầu gục xuống, hai tay luồn trong tóc, xoắn lại thật xiết. Một màn đen khủng khiếp bao trùm trước mặt. Cái màn đen tuyệt vọng theo một tương lai xa tối mò xa thẳm.

Điều muốn ghi vào đây chính là những sụp đổ trong tôi trước một xã hội đã biến thể đến tận cùng gốc rễ. Con người trở nên nhỏ bé dưới một sức mạnh đè ép không thể cưỡng. Mọi cơ cấu cũ bị đảo lộn, từ gia đình cho chí đến cuộc sống chung quanh. Trên hết, chế độ *kinh tế mới* đã là một trong những điều lớn lao đẩy tâm hồn tôi vào chỗ hoàn toàn suy sụp. Tôi thấy mình có trách nhiệm với gia đình trước mọi thứ xa lạ như vậy. Lần đầu tiên trong đời, tôi mới cảm nhận được sự hoang mang theo một ngày mai vô định cho các người thân và cho cả chính cá nhân. Sự việc cùng Nguyễn mỗi chiều đi uống rượu chỉ là một hình thức để tôi chạy trốn những dằn vặt không lối thoát. Tuy nhiên, điều chua chát khó lòng phủ nhận, *tình yêu, dẫu lớn lao tuyệt mỹ đến đâu cũng không đủ sức giải hóa những nỗi niềm càng lúc càng thêm dày đặc trong tôi.*

Hay có phải tôi không thật lòng yêu Nguyễn?

Với điểm này, câu trả lời dứt khoát là “*không đúng*”.

Tôi yêu Nguyễn. Giai đoạn hiện tại, Nguyễn là người chiếm hữu được trái tim tôi nhiều nhất. Nhưng, như một lần đã nói cùng chàng, *tình yêu chúng tôi không có điều kiện dinh dưỡng để tồn tại.* Chẳng riêng gia đình là mối ngăn chận lớn, lại còn xã hội cũng dự phần không nhỏ. Từ kinh nghiệm đau thương dẫn đi trong cuộc tình tan vỡ tháng 4/1975 với người đàn ông năm cũ, sang cuộc tình với Nguyễn, đã cho tôi cái nhận thức xác đáng rằng, hơn cả gia đình, môi trường xã hội mới chính làm tan nát mọi nỗi hân hoan từ tình yêu mang lại trong tôi.

Tôi vốn ít ngủ. Những đêm nay lại thường tỉnh giấc giữa khuya. Ý nghĩ vây chụp đầu óc tức thì chỉ là nỗi kinh hãi vì một ngày mai vô cùng đen tối. Trong tôi có một cảm tưởng trầm trọng “*Sợ rằng một đêm nào sẽ bất ngờ bị bắt đi bởi một tốp công an.*”

Càng lúc, càng cảm nhận rõ hơn tình yêu say đắm của Nguyễn. Chàng hay tự nghĩ là một Giang Châu Tư Mã của tôi, nhưng tôi sợ

mình không còn đủ thì giờ và hứng thú để làm một Tì Bà Nữ phô diễn cảm xúc qua tiếng đàn cho riêng một mình chàng.

Nằm một mình trong bóng tối cũng đỡ phần nào điên loạn. Tất cả những người thân, dẫu chẳng hiểu được những gì tôi đang nghĩ ngợi, đều có chung sự tôn trọng nỗi thâm kín của tôi.

Vậy mà sao ngày càng thêm chơi vơi khủng khiếp? ***Tôi không bao giờ muốn rời căn gác yên tĩnh của riêng mình trong căn nhà gạch đỏ, nơi ẩn trốn cuối cùng trong một chặng đời tuyệt vọng, nhưng chắc lại phải bỏ Sài Gòn để cất bước giang hồ lần nữa thôi.***

□